

kan tilbagevise den Paastand, som den ærede Taler udslyngede mod det radikale Venstre.

Til det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg vil jeg gerne sige, at da han i sin Tale vendte sig mod mig og de Udtalelser, jeg var fremkommet med, blev hans Tale paa een Gang fra at være en saglig Tale en ren og skær Vælgermødetales. Han vendte sig stærkt imod mig og sagde, at det var paa Tide, man fik at vide, hvad det radikale Venstre vilde. Ja, det er sagt mange Gange før, men jeg skal ikke vige tilbage for at sige, at det, som vi retter vor Kritik imod i hele den Besparelsmetode, som anvendes af Regeringen, er dette, at den er ensidig; den vender sig ensidigt mod Tjenestemændene, som vi nu har talt om i Gaar og i Dag, og den vender sig ensidigt mod alle dem i vort Samfund, som er henvist til social Forsorg eller Hjælp. Man har brugt det Udtryk, at det var nødvendigt, fordi Parikronen skal respekteres. Ja, det er til den ene Side, man kræver Parikronen respekteret, men man glemmer at kræve Respekt for Parikronen til den anden Side, man rører ikke ved dem, som har tjent ved Kronens Opgang. Og vil man spørge, om det radikale Venstre da ikke vil være med til Besparelser i Statshusholdningen, svarer jeg jo, og det har vi vist tydeligt og klart Gang paa Gang. Men det, som vi kan gaa med til, vil man som Regel ikke høre noget om fra Venstres Side. Vi har ment, at naar der skulde bruges saa skarp en Kniv — Slagterkniven kaldte det ærede Medlem Hr. Holstein den —, maa man dog vende sig mod de uproduktive Udgifter, Staten har, saa at man ikke, som den højtærede Statsminister en Gang sagde, kommer til at skære i Kød og Blod. Vi har derfor peget paa Militærundergifterne... (*Tilraab:* Ja!) Ja, er der en Venstremænd derved, som siger, og saa smiler han, for naar det Ord bliver nævnt, er det eneste Argument, Venstremænd nu har mod Besparelser paa Militærundergifterne: at prøve at le det bort. Men Kravet om Militærundergifternes Nedsættelse lader sig ikke le bort i en Tid, hvor det for Alvor gælder om at spare. Man møder her med Krav om Nedsættelse paa mange forskellige Omraader, men med Hensyn til Militærvæsenet har man kun et Forslag om Udsættelse af Udgifter til 2 Mill. Kr. Vi for vort Vedkommende har tidligere gennem vort Lovforslag anvist en Besparelse paa op imod 30 Mill. Kr., og ved en nøje Gennemgang af de forskellige Udgiftsbudgetter vil man sikkert kunne naa til en Besparelse af henimod 15 Mill. Kr., og tager man saa Konse-

kvensen af den Kronestigning, man taler saa meget om, og opkræver en Afgift af dem, som har tjent ved Kronestigningen — noget, som en af de højtærede Ministre, nemlig Handelsministeren, udtalte sin Tilslutning til forud for Valget —, en Afgift paa blot 25 Mill. Kr. f. Eks., saa er vi oppe paa 70 Mill. Kr., hvoraf de 45 altsaa vil være Besparelse af Udgifter. Dette vilde dog være en mere alsidig Fremgangsmaade end den, som Regeringen har gjort sig til Talsmand for. Man ved altsaa godt, hvor man har det radikale Venstre, og vil Regeringen samarbejde med os for at naa til en Nedgang af Statens Udgifter paa Omraader, hvor det kan forsvares, er vi villige dertil.

Det ærede Medlem Hr. Parkov manede til Alvor og søgte at paavise, at Tjenestemændenes sande Venner var dem, som vilde gaa med til at tage deres Indtægter nu. Det ærede Medlem, der talte her som Ordfører for det konservative Folkeparti, vel vidende, at hvad han siger i denne Sag, betyder overmaade meget, forudsat at han kan faa sit Parti til at følge sig, udtalte i Gaar, at hans Parti ansaa den foreslaaede Nedsættelse for at være for voldsom, men senere sagde han, at Formaalet i det væsentlige maatte naas, og det var den Del af hans Udtalelser, som den højtærede Minister i Dag hæftede sig ved. Ogsaa i Dag var det ærede Medlem Hr. Parkov inde paa, at det var for glubsk en Nedsættelse, og at hans Parti ikke vilde kunne tage den. Jeg faar imidlertid trøste mig med, at vi i det kommende Udvalg kan faa opklaret den Gaade, som for Tiden ligger i Tjenestemændenes Horisont, naar de „ser sig ud“, nemlig Gaaden: Hvad vil de Konservative?

Finansministeren (N. Neergaard): Da Debatten ingen nye Momenter har bragt vedrørende den her foreliggende Sag, kan jeg fatte mig overmaade kort. Til det ærede Medlem Hr. Ulrichsen vil jeg sige, at det, han udtalte om Nivellering, er for saa vidt det samme, som jeg selv sagde i min Fremsættelsestale, at jeg mente, man i 1919 var gaaet noget for langt i Retning af Nivellering. Dette Lovforslag her fører imidlertid ikke Nivelleringen videre — jeg skal, for at undgaa Gentagelser, henvise til mine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse, i hvilke jeg paaviste, hvorledes Konjunkturtillæget med dets i Forhold til Lønningen staaende Størrelse og Dyrtidstillæget, som er konstant for de laveste og de højeste